

Po Bazilikos skliautais

2012 m. liepos mėn. Nr. 6 (8)

Krekenavos Švč. M. Marijos Ėmimo į dangų, Upytės Šv. Karolio Boromėjaus ir Vadaktėlių Šv. Jono Nepomuko parapijų leidinys

Karmelio kalno Švč. Mergelės Marijos Škaplierinės atleidai

Sulaukėme tokio laiko, kai jau pradėdama rugiapjūtė. Anksčiau tuo laiku būdavo apeinami rugiai. Šeiminkas nupjaukdavo pirmą sruogą rugių ir atnešdavo šeimai pasivašinti. Nupjovus ir pastačius pirmą rugių pėdą, pjovėjai nusilenkdavo saulei, dainuodavo pjūties dainas. Pirmoji rugių pėda vadinta „šeimininku“. Tikėta, kad ji saugo nuo bėdų. Šią dieną dar vadina prapjovomis ir dirbti šią dieną nevalia. Rugius pjauti pradėdavo per Mėnulio pilnatį, tik ne savaitės viduryje. Buvo kepama duona ir aukojama Žemynai, taip pat atsinešta duona vaišinami pjovėjai. Buvo sakoma - tegu duona su duona susieina. Reikėtų pabarstyti grūdų troboje, kad varnos stogų nedraskytų.

Lietuvoje įvedus krikščionybę, šią dieną pradėta šlovinti šv. Mergelė Marija. Liaudyje paplito tikėjimas, kad būtent šią dieną Mergelė Marija išvaduoja sielas iš skaistyklos. Tad tą dieną švenčiami šv. Mergelės Marijos Škaplierinės atleidai. Rodų koplyčioje atleidai švenčiami liepos 14d.

KREKENAVOJE rugpjūčio 14 – 21 d.

Palaimintojo Jurgio Matulaičio metams ir Maironio 150 gimimo metinėms paminėti

*Rugpjūčio 14 d. – antradienis - bazilikos
konsekravimo metinių paminėjimas*

18 val. - atleidų pradžia

*Rugpjūčio 15 d. – trečiadienis – Žolinė,
Didžioji Krekenavos atleidų diena, Bazilikos
paskelbimo metinių diena*

13.30 knygos albumo „Panevėžio vyskupija“
pristatymas

*Rugpjūčio 16 d. – ketvirtadienis – kunigų,
pašvęstojo gyvenimo, ministrantų ir procesijos
dalyvių diena*

13.30 atidengiama Maironio atminimui skirta
lenta (prie senosios klebonijos)

Rugpjūčio 17 d. – penktadienis – katechetų diena

*Rugpjūčio 18 d. – šeštadienis – Pranciškonų
pasauliečių diena*

Rugpjūčio 19 d. – sekmadienis – Šeimų diena

Rugpjūčio 20 d. – pirmadienis – Ligonių diena

*Rugpjūčio 21 d. – antradienis – Jaunimo diena
12 val. – atleidų užbaigos pamaldos*

PAMALDOS ATLAIDŲ METU

Šv. Mišios – 10, 12 ir
18val. (rugpjūčio 19 ir 21
d. 18 val. mišių nemus)

Švenčiausiojo Sakramento
adoracija – rugpjūčio 15,
16 ir 19 d. po 10 val Šv.
Mišių

Marijos valandos –
rugpjūčio 15 ir 16 d.

11.30 val.

Užtarimo pamaldos –
rugpjūčio 20 d. 13.30 val.

Mielieji,

Pasibaigus vėsiam birželiui ir gausiam atlaidų bei švenčių maratonui, sulaukėme karštos, medumi ir uogomis kvepiančios liepos. Vasara – visoje Lietuvoje – atlaidų metas. Iš miestų skubame grįžti į tėviškės kaimelius, kur iš vaikystės atsimenam žmonių spūstis parapijos bažnyčioje, spalvingas procesijas ir saldžius krakmolinius atlaidų saldinius. Pastebėta, kad vasarą miestų bažnyčios ištuštėja, o kaimo papilnėja. Krekenavoje mes tikrai mokame švęsti. Mokame susitelkti malda, giesmei, pasirūpinti atvykusiu piligrimu ir nuoširdžiomis vaišėmis. Mokame ir dirbti. Parapijos bendruomenė bruzda mintimis, talkomis, aukomis, maldomis ir kitais labai konkrečiais dalykais, kurdama šiandieninę ir ateities bendruomeninę aplinką. Smagu, kad tiek metų nenaudojamas ir beveik užmirštas parapijos ūkinis pastatas, susitvarkius nuosavybės dokumentus, parapijiečių bendrų pastangų dėka, artėjančiuose didžiuosiuose Žolinės atlaiduose taps jaukia užuovėja saviems ir svečiams nuo vasaros kaitros, lietaus ar vėjo.

Kiekvieną kartą įvyksta tarsi mažas stebuklas, kai bendram reikalui susivienija žmonių protai, širdys ir jėgos. Ir atrodo tikrai reikia tiek nedaug, kad taptų jauku ir miela, kad tai kas buvo „svetima“, taptų „mūsų“ ir „sava“. Aš kaip klebonas ir bazilikos rektorius didžiuojuosi šia bendruomene, jos entuziazmu ir pastangomis kurti Dievo ir artimo meilės bendrystę šiame visa kuo turtingame Lietuvos lopinėlyje.

Nemažiau veiklūs ir bendruomeniški Upytės parapijos tikintieji, kuriuos tenka proga lankyti šią vasarą jų namuose. Turėdami prieš keletą metų mons. J. Antanavičiaus pastangomis sutvarkytą bažnytėlę, šiandien rūpinuosi kaip galima greičiau prikelti ir panaudoti bendruomeniniam gyvenimui turimą klebonijos pastatą. Rengiamas techninis projektas, tariamasi ir planuojama kada ir kokius darbus pradėti pirmiausia. Ir vėl man kaip klebonui smagu, kad tikintieji nepasitenkina tik apeigomis bažnyčioje, bet savo tikėjimo bendrystę nori patirti ir už bažnyčios durų. Didžiausias išbandymas, kuris šį mėnesį laukia Upytės parapijos – liepos 22 d. vyksiantys Šv. Marijos Magdalenos atlaidai. Tikiu, kad tai bus tikėjimo ir artimo meilės šventė, ypatingai iš toliau suvažiuosiuose kraštiečiams ir svečiams, kurie Upytę atranda kaip netoli Panevėžio esančią jaukią parapijinę bendruomenę ir gražią gyvenvietę.

Galbūt liūdniausia padėtis šiuo metu yra Vadaktėlių parapijoje. Nežinau ar galima ir vadinti parapija, kai jos tikinčiųjų skaičius siekia truputį virš šimto, o sekmadienio mišiose (jeigu nėra iš kitur užprašytų mišių) dalyvauja iki dešimties žmonių. Pati bažnytėlė, ypač jos elektros instaliacija yra apgailėtinos, avarinės būklės. Ją keisti ruošiamasi šią vasarą, sunaudojant ne per vienerius metus sukauptas parapijos kasoje esančias lėšas, kurių panašu, kad neužteks atlikti reikiamus darbus tinkamai ir iki galo. O vis dėl to juos reikės atlikti ir lėšų teks ieškoti kažkur kitur, nes šiai dienai istorinės Vadaktėlių bažnyčios, kur yra vertingas kultūros paveldo paminklas, netgi niekas nesiryžta apdrausti, kol nebus pakeista elektros instaliacija. Čia kalbu apie daiktus, bet svarbiau yra žmonės, kurių Vadaktėliuose tikrai mažėja išvažiuojant gyventi kitur ar iškeliaujant į Anapilį, o ir pasiliekančiųjų širdys nutiesti takelį, kuris juos atvestų į bažnyčią pas Jėzų ir Mariją, bei paskatintų naudotis gyvybę teikiančiais išganyimo sakramentais, sunku ir net labai sunku.

Žinoma, tai tiesa ne tik apie Vadaktėlius. Tikėjimui surasti kelią į žmonių širdis ir protus sunku visur. Paguodžia žinojimas, kad šiose pastangose tikėti, kurti ir keisti nesame vieni. Tai pirmiausia yra Dievo darbas, kurį reikia tikėti, kad jis nenustoja daręs. Iš mūsų pusės lieka pareiga atsiverti, bendradarbiauti, priimti ar bent jau netrukdyti. Kas žinoma kiekvienam iš mūsų silpniems ir ribotiems tampa kasdieniu iššūkiu. Įveikti tokį ribotumą padeda dvasinės priemonės: malda, sakramentai, Šv. Rašto skaitymas, įsijungimas ir dalyvavimas įvairiose bažnytinėse organizacijose. Galiu tik pasidžiaugti neseniai susibūrusiu Marijos legiono prezidiumu, kuriame šiai dienai nedaug narių, bet tie kurie yra užsidegę ir atsidavę tarnauti Dievui ir bažnyčiai po Marijos vėliava.

Artimiausias bendruomeninis renginys, kuriame tikiuosi susitikti – liepos 14 d. 14 val. Rodų koplyčioje švenčiami Karmelio kalno Švč. Mergelės Marijos Škaplierinės atlaidai. O kitą dieną – liepos 15 d., švęsime mėnesinius Krekenavos bazilikos atlaidus, jų metu dalyvaus vidaus reikalų ministerijos reprezentacinis pučiamųjų orkestras ir kiti policijos pareigūnai vykdantys projektą „Saugokime vieni kitus kelyje 2012“.

*Iki mielių susitikimų,
Kunigas Gediminas Jankūnas
Klebonas/rektorius*

Liepos 22 d. 10 val. Upytėje vyks Šv. Marijos Magdalenos atlaidai.
Visi yra maloniai kviečiami!

Nematomo žmogaus sindromas

Rima Balčiuvienė

Krekenavos Mykolo Antanaičio gimnazijos lietuvių k. mokytoja

Ašarojantis pirmadienio dangus niekaip nepajėgė nuplauti kartelio, patirto po gerbiamo klebono Gedimino Jankūno žodžių, pasakytų per sekmadienio sumą lyg apsiginti, lyg pasiteisinti, o gal – atverti akis klystančiam (ar klystantiems), apie vardo žmogui kaip jo tapatumo, jo savasties ženklą ir to vardo nuvertinimą. O kas slypi po bendru vardu „žmogus“, „lietuvis“, „parapijietis“? Kada vienas ar keli gali pasivadinti tuo bendru vardu? Manau, kai yra išreiškama daugumos nuomonė. O kai rašo vienas ar keli? Kai rašo skųsdamiesi?

Keistas jausmas apima, išgirdus ne „didžiųjų“ grafomanų nuomonę, bet kad po ja pasirašo nematomas žmogus – „Vis dar tikintys (ar pasitikintys) parapijiečiai“. Atrodo, siekiama aiškumo visiems dėl to, kaip išleidžiamos surinktos bažnyčiai aukos, kodėl dainuojamos lietuvių liaudies dainos (menkavertės?)... Gal norėta papriekaištauti ir dėl gerbiamo klebono jaunystės, naujų idėjų, veržlumo ir energijos, tik dar

neišdrįsta? Gal norėta padėti susivokti klebonui apie gresiančias didesnes bėdas, jei ... Bet negalima visko pamatyti viena akimi – Dievas davė dvi; negalima gyventi pasaulį tapant viena spalva – net jei ji ir balta – bus neįdomu. Norėdami aiškumo rašantieji pamiršo, kad ižeidė kitų parapijiečių nuomonę, tiesą sakant, jos nė neklausė. Ne visi esame maištininkai, nusiteikę prieš naujoves – dažniau stebime, kas vyksta, vertiname, ginčijamės... Retas kuris pasidžiaugiamė padarytais darbais, dar rečiau imamės iniciatyvos – bus gerai ir taip. Negaliu spręsti apie tai, kiek yra tyliųjų nepatenkintųjų (ne daugiau negu tyliųjų patenkintųjų), bet manau, kad jie neišausgys į skundus rašančiųjų minią, įsižiūrės į tai, kas vyksta aplinkui, neieškos nešvarių darbų. „Tas, kuris trokšta veikti išvien su Kristumi ir šitaip pakeisti pasaulį, nesitaiko su nusistovėjusiomis įprastomis normomis. Jis neklausys, kai kiti bus klusnūs, toliau bandys, kai kiti bus praradę jėgas.“ (B. Ferrero). Ar ne tokios idėjos skatina veikti mūsų parapijos kleboną? Matyt, ir jo atlaidumas, ir malda už „amžinuosius tiesos ieškotojus“ yra to paties tikslo – padėti žmonėms atrasti Dievo meilę – dalis. Tepadeda visiems Dievas.

VASARA

Toli už miško barės vėjas,
Ipykęs blaškės tarp šakų.
Pravirkdė debesį, jis lietumi išlijęs,
Pagirdė žydinčią ramunę lauko pakrašty.

Jau vasarėlė įpusėjus,
Joninių laužus uždegė nakčia.
Papartis tyliai slėpė žiedą,
Kad nesurastų mylinti pora.

Kvėpėjo laužas bulvėm keпамom,
Girdėjos juokas miško aido,
Skaičiavo vasara danguj žvaigždes,b
Armonikos skambi daina netilo.

O kai nurimo šurmuly,
Lakštingalos daina nutrūko,
Užmigo vasara nakties glėby,
Laukai rasos lašais pravirko.

Sigita Tiškienė

Tautiška giesmė skambėjo Upytėje

Jurgita Zalatorienė

Liepos 6 dieną 21.00 val. gyventojų bendruomenė „Upytės žemė“ pakvietė upytiečius ir aplinkinių kaimų gyventojus paminėti pirmojo suvienytos Lietuvos valstybės valdovo, kunigaikščio Mindaugo vainikavimo karaliumi šventę – Valstybės dieną.

Upytės Šv. Karolio Baromiejaus bažnyčios šventoriuje susirinkę žmonės tęsė tradiciją, kuri prasidėjo per Lietuvos tūkstantmečio šventę, ir savo šalies garbei sugiedojo „Tautišką giesmę“. XIII a. pradžiosistorijos vingius priminė Upytės Antano Belazaro pagrindinės mokyklos mokytoja Dalia Greviškienė, su švente sveikino buvęs Upytės klebonas Juozapas Antanavičius. Pagiedoję tautišką giesmę, žmonės neišsiskirstė, bet dainavo gerai žinomas patriotines dainas, pritariant akordeonu bažnyčios vargonininkei Pranutei Adomaitienei.

„Tautiška giesmė“, skambėjusi viso pasaulio lietuvių lūpose,

s u s t i p r i n o
ir upytiečių
tikėjimą vienybe,
kuri suranda
kelius į tikrąjį
h u m a n i z m ą,
n u o m o n i ū
derinimą ir
įkvėpia naujiems
darbams.

Tautos kančias prisimenant

Angelė Pranaitytė

Birželis gražus kvepiančiais žiedais, žaluma, besistiebiančiais augalais, kurie užaugina mūsų kūnui peną. Savo sielos maldas skiriame Švč. Jėzaus Širdžiai prašydami atleidimo, taikos ir ramybės. Birželį prisimename mūsų tautos skaudžią istoriją, patirtus išgyvenimus, pirmuosius masinius trėmimus į Sibirą, okupaciją.

Birželio 15-ą dieną Šv. Mišias Krekenavos bazilikoje aukojo Panevėžio vyskupas Jonas Kauneckas.

Taip atrodė senoji klebonija. Prie jos pirmas iš dešinės stovi kunigas B. Baronas.

Nuotrauka iš Bajorūno šeimos archyvo.

Savo pamoksle priminė lietuvių tautos tremtį ir 8 kovotojus, kurie gynė Krekenavos bažnyčią ir kleboniją, buvo nužudyti ir ištremti. Popiežiaus Jono Pauliaus II-ojo 2000m. prie Koliziejaus buvo paskelbti XX a. bažnyčios kankiniais. Šventoriuje jiems atminti pastatytas kryžius, užrašytos pavardės.

Šiandien daugeliui mūsų įdomu žinoti apie tas kovas. Todėl noriu atversti būtent tą Krekenavos bažnyčios istorijos puslapį ir pateikti prisiminimus žmogaus, kuris išgyveno šiuos įvykius. Krekenavoje kunigavęs kunigas Robertas Pukenis juos užrašė. Straipsnis buvo spausdintas Panevėžio sąjūdžio laikraštyje „Laisvas žodis“ 1990 m. 03 mėn. Straipsnį perspausdinau be taisymų ir pakeitimų.

Čia minimas kunigas Boleslovas Baronas prisiminimuose vadinamas Boleslovu Batonėliu (matyt parapijiečiai jį labai mylėjo), palaidotas šventoriuje. Ant paminklinio akmens užrašyta:

Kan. Boleslovas Baronas, 1862. II. 15–1941. I. 22. Išb. Kleb. 30 m.

“Mačiau aš Jūsų kančias ir kovas, Dievui aukoju jas ir savas“.

Kaip mes gynėme savo bažnyčią 1941-ųjų žiemą

Užrašė kunigas Robertas Pukenis

Sausio mėnesį sirgau. Iš už miško pas manę atvažiavo Samulienė su vyru ir sako:

- Ar tu nebuvai bažnyčioje? Sakau, kad ne.

- Bijok tu Dievo, žinai, kad bolševikai nori bažnyčią atimti?

Kelios iš patalo ir visi kartu nuvažiuojame į bažnyčią mišioms. Čia sužinojome, kad bedieviai šiandien ims kleboniją ir bažnyčią. Po mišių išėjome iš bažnyčios ir nuėjome į kleboniją. Ten pamatėme, kad iš jos jau viskas išmėtyta į kiemą, o sergantis senelis kunigas Boleslovas Baronėlis patalpintas ankštame kambarelyje. Toks buvo vietinės komunistų valdžios noras.

Prie bažnyčios ir klebonijos jau buvo susirinkę apie 150 žmonių. Susispietę krūvon šventoriuje giedojome giesmes „Dievas, mūsų preiglauda ir stiprybė“ ir „Šventas, šventas“. Paėmę raktus, suėjome į klebonijos pastatą, o tuo metu apie mus jau zujo ginkluoti rusų kareiviai bei vietiniai jų bičiuliai. Vaikščiojo aplink, keikėsi, šaudė į orą. Čia pat „aktivistė“ Čepurninkė Elena“, 17 metų mergina, nešioja balta kamža apsuptą Stalino portretą ir vis taikosi kaip nors jį įnešti į kleboniją. Grasindamas ginklu, įsiveržė išėlęs komsorgas Šaltaras Jonas (kilęs nuo Švenčiuliškių), stvėrė sergantį, gulintį lovoje 92 metų senelį už krūtinės, papurtė ir sušvokštė: „Dvėsk greičiau, kitiems vietos reikia“. Žmonės skuba prie kunigo, komsorgas atsiduria lauke, šūviai, keiksmi...

Išeinu į kiemą ir sakau:

- Vyrai, ką jūs darote? Jūs gi visi toje bažnyčioje krikštyti!

Komsorgas nutraukia:

- Žiūrėkit kunigo papirkta boba kalba!

Aš tęsiu:

- Nei bažnyčia, nei klebonija nėra kunigo, tai visų mūsų tėvų aukomis pastatyta,

či - visos parapijos šventa vieta. Neatiduosime bažnyčios!

Būdami tarsi atskirti nuo pasaulio, sujaudinti mums taikomo smurto, prievartos, visi džiaugėmės atlaikę pirmąjį puolimą.

Kartu buvo ir mūsų vyrai. Giedojome giesmes, drąsinome vieni kitus, buvome kupini ryžto apginti Dievo namus. Mat tuokart dar nežinojome, kad išaušusi diena atneš mums dar daug skausmo: mirė smurto neatlaikęs mūsų kunigas Boleslovas Baronėlis.

Sujudo žmonės kaip bičių avilys. Jų čia susirinko apie 500. Pašarvojome senelį kunigą klebonijos salėje. Tris dienas ir naktis minios žmonių ėjo atsiveikinti su savo ganytoju. Ketvirtadienį, penktadienį, šeštadienį giedojome giesmes ir budėjome prie nužudyto kunigo karsto. Į laidotuves atvažiavo daug kunigų.

Milicininkas Mečislovas Mikalauskas iš susirinkusiųjų pradėjo atiminėti pasus, liepė išsiskirstyti. Surinko apie 50 pasų. Vėliau, atsiimant pasus jie liepė nurodyti ten buvusiųjų pavardes, skūsti kitus, kitaip negaudavo paso. Nors vėliau vis tiek tardė ir skundikus ir įskūstuosius. Taip buvau įskūsta ir aš.

Vos spėjome palaidoti velionį kunigą B. Baronėlį, kai baigiantis mišioms (ir apgultoje bažnyčioje buvo laikomos mišios, kad neužimtų jos bedieviai) į bažnyčią įbėgo ne savo

balsu šaukdama moteris:

- Kleboniją ima!

Dalis žmonių iš bažnyčios ėmė bėgti į kleboniją, su jais ir aš. Užsidarėme viduje ir žiūrime kas čia toliau bus. Aplink kiek pavaikščioję „aktyvistai“ ir rusų kareiviai nuėjo sau. Vakare žmonės pastebėjo, kad bažnyčios link ateina ginkluotų žmonių būrys. Mes vėl užsidarėme ir giedojome giesmę „Dievas, mūsų prieglauda ir stiprybė“ ir kt.. Matydami, kad mes neišeisime, po kurio laiko atėjūnai išsiskirstė.

Sekmadienį buvo ramu. Pirmadienį atnešė šaukimą į miliciją. Kai nuėjau, už stalo sedėjo keli civiliai apsirengę vyrai, jų tarpe buvo ir J. Beleckis. Pateikė kaltinimus. Po kaltinimų buvo surašyti trijų „liūdininkų“ parodymai. Kaltinimai buvo maždaug tokie:

„Ėjau pro šalį ir girdėjau didelį alasą, ten buvo apie 500 žmonių. M. Lukaitienė ten buvo vadas ir davė visiems komandas, ką ir kaip daryti.

Kitas kaltinimas - Lukaitienė išėjo su kibirų žarijų ir pylė mus į akis. Tai buvo vieno liaudies ginėjo kaltinimas, kuris vėliau atėjęs atsiprašė dėl tokių savo parodymų....

...Vėliau pas manę į namus atėjo vietinis rusas Pilimonas, milicijos viršininko pavaduotojas, ir per mane prašė pasakyti žmonėms, kad tegul iš bažnyčios bei klebonijos neišeina 8 dienas, tai gal ir neatims bažnyčios. Taip miestelio žmonės ir išbuvo viskam pasiryžę savo šventovės gynyboje daugiau negu 8 dienas ir naktis.

Po savaitės vėl tardymas. Iš kažkur atsibastę du jauni ruselai kalbėjo: „Galvoji motin, kad mes jūsų negalėjome iš ten išvaryti? Klysti. Mums reikėjo žinoti kurie ožiai ir kurie avelės. Pasakyk kas tavę nukreipė, kas liepė? Pasakyk tą žmogų!“ Bet aš sakiau kad nežinau tokio žmogaus. Tardoma buvau 10 kartų, iš jų 3 kartus Panevėžyje. Per tardymą šalia manęs stovėję su šautuvais rusų kareiviai mušė per pečius ir sprandą. Tuomet į Panevėžį buvo atvažiuavęs tardytojas iš kauno, pasivadinęs Šermukšniu. Buvo žiema, šalta. Visus ištardė, o manę, vieną moterį (man buvo 53 metai), paliko tolimesniam tardymui kartu su aštuoniais vyrais.

Vėl tardymas. „Va matai, penkiakampė, penkios pasaulio šalys paimtos, paimsim ir likusias. Pasakyk kas tau liepė eiti į bažnyčią, juk tu – darbininko žmona? Kam tau už kunigus eiti? Sakyk teisybę, aną paimsime, o tavę paleisime“. Aš tylėjau, verkiau, mintyse kalbėjau „Sveika Marija“. Vakare liepė eiti namo, prigrasinę, kad niekur neišvykčiau.

Tuo metu Panevėžio tardymo kameroje mačiau už Krekenavos bažnyčią pasmerktus Rapšį, Kliorę, Kadžį, Rutkauską. Iš čia jie daugiau negrįžo. Nors ir kankinami, žūdomi, gąsdinami, tvirtai buvome įsitikinę, kad Dievo bažnyčios jie nenugalės, nenugalės ir mūsų širdžių, nors tam reikėtų atiduoti ir gyvybę.

Liepos mėnesį atnešė šaukimus į Panevėžio liaudies teismą, kad būtume pasmerkti jau iš anksto sufabrikuotais ir nepaneigiamais kaltinimais.

Mūsų teismas turėjo įvykti trečiadienį, tačiau sekmadienį mūsų teisėjai paliko savo aukas Dievo valiai, skubiai bėgo Rytų link...

Kaip vėliau paaiškėjo, keturis žmones, kuriuos

aš pažinojau, visus suspėjo nukankinti. Jie žuvo, kad šiandien mes galėtume eiti ir melstis į Dievo namus, prie stebuklingo Krekenavos Marijos paveikslo.

Sušaudyti mano pažįstami ir kartu tardyti žmonės Panevėžyje:

SIMONAS RAPŠYS, komunistų sušaudytas Panevėžyje 1941 m. Ėjo per žmones ir surinko 400 parašų, kad išliktų Krekenavos bažnyčia. Simonas Rapšys buvęs savanoris, lankęsis Amerikoje, šaulių vadas, ūkininkas. Žmona buvo ištremta į Sibirą.

KLIORĖ iš Židelių kaimo gynė kleboniją: jį sušaudė Panevėžyje kartu su kitais 45 ūkininkais.

RUTKAUSKAS – ūkininkas, buvęs Amerikoje, iš kur grįžęs nusipirko 30 ha žemės.

Taip pat už Krekenavos „maištą“ sušaudytas Panevėžyje.

KADŽYS – dvarininkas, taip pat sušaudytas už Krekenavos bažnyčios gynimą kaip kurstytojas.

Po karo iš Krekenavos į Sibirą 6 metams buvo ištremtas kunigas Spūdas Gasparas.

Vos grįžęs mirė.

Savo prisiminimus papasakojo Mikalina Lukaitienė, gyvenusį Krekenavoje, Tiltu 7

mirė 1981m. Vasario 27 d, palaidota Krekenavos kapinėse.

SUTVIRTINIMO SAKRAMENTĄ PRIĖMĖ:

Krekenavos parapijoje

Toma Mickevičiūtė	Silvija Medeckytė
Silvija Medeckytė	Ieva Meškauskaitė
Karolina Aušvicaite	Karolina Michnevičiūtė
Gintarė Valancevičiūtė	Lukas Monkevičius
Jokūbas Bobrevičius	Tomas Oksas
Dovilė Barauskaitė	Ugnius Paškauskas
Deivydas Bieliūnas	Rima Plėštytė
Eglė Bobinaitė	Judita Povilaitytė
Eglė Brandišauskaitė	Ernestas Ravlenčikas
Audrius Danta	Neli Šaranovaitė
Laimonas Danta	Simonas Adamkevičius
Evaldas Grigė	Irma Kulikauskaitė
Ignas Kazilas	Mildutė Karošaitė
Mantas Kiaunė	Kristina Karošaitė

Upytės parapijoje

Ernesta Grinaitė	Paulina Vaišvilaitė
Dovydas Šukys	Laura Šapavičiūtė
Eimantas Tamošiūnas	

Būkite tvirti savo tikėjime!

Sąžinė

Iš vaikystės laikų
Vincas Steponavičius

Ruošėmės bulviakasiui. Motina sumušusi sviesto, dalį jo parduos, pirks pyrago, o likusį patys valgysime. Kaip mes, vaikai nustebome, kai motina verkdamą grįžo iš kambaros su puodyne grietinės, kurią supylė lovin paršams... Kaip čia dabar išeis – nei pyrago, nei sviesto bulviakasiui neturėsime? Nebus ir pasukų, kurios šviežios su sviesto kruopelytėmis labai skanios su šutintom bulvėm. Kodėl motina taip pasielgė? Kas jai pasidarė? Pasirodo pelė, pragraužusi skudurėlį, kuriuo buvo aprišta puodynė, įkrito ir prigėrė. Atėjusiai kaimynei motina pasiguodė nelaimę, o ta šelmiškai sako: „Reikėjo grietinės neišpilti, o sumušti sviestą ir parduoti. Pirkėjas nieko nežinos, o pati išvengtum nesėkmės. Per išpažintį pasakytum, duotum kiek mišioms ir būtų ramu. Gal ir kunigas nesibartų: taip padarei ne norėdama apgauti, o vargo, bėdos spaudžiama...“

Man toks kaimynės patarimas labai patiko. Kokia ji gudri, moka išsisukti iš bėdos. Dabar turėsime kasti bulves, įtraukę pilvus. Kiti kaimynai, kad motina taip negudriai pasielgė, gali juoktis iš jos ir mūsų. Bet ką gi padarysi, jeigu tavo tokia negudri motina...

Į kaimynės tokį patarimą motina jai atsakė: „Pirkėjas nežinos, bet mano sąžinė žino. Jei tas sviestas man netinka, žinau, jis netiks ir kitiems. Tai kodėl aš

turiu apgaudinėti už litą kitą? Taip nedariau ir nedarysiu. Jei Dievas manęs neapleis, padės, tai šita bėda menka. Jei sukta pasielgčiau, gali mane nubausti ir dar daugiau prarasčiau, daugiau vargo turėčiau, o sąžinė būtų nerami. Be to, ko aš mokyčiau savo vaikus? Tai svarbiausia...“

Tada kaimynė prisipažino: „Ir man taip buvo atsitikę, ir aš grietinę į lovį supyliau. Tamstai tai patariau, norėdama sužinoti, ką man atsakysi. Gerai kūma, padarei. Jei neturi pinigų, sviesto aš bulviakasiui paskolinsiu, kai turėsi, atiduosi. Neskubėdama.“

Kaip aš tada didžiavausi ir džiaugiausi savo motina, kad ji tokia gera. Norėjau, kad visas kaimas, net pasaulis žinotų, kokia mano motina teisinga, gera, o aš esu jos sūnus. Norėjau būti užaugęs toks, kokias ji. Ir pykau ant savęs, jausdamas gėdą, kodėl aš taip neteisingai apie mamą pagalvojau. O jei ji būtų pasielgusi kitaip? Koks aš norėčiau būti užaugęs?..

Tokia tuomet buvo Lietuvos kaimo žmonių moralė, sąžinė, požiūris į gyvenimą. Nebuvo jie per daug praktiški, bet dori, sąžiningi, nesavanaudiški, kilnūs... Tada svarbiau už praktiškumą buvo garbė, kilnumas, nesavanaudiškumas. Matyt, jiems tokiais būti padėjo tikėjimas į Dievą. Jo įstatymų laikymasis. Religija daug padeda žmonėms būti doriems, sąžiningiems, teisingiems, draugiškiems, Tik reikia neužmiršti Dievo, tikėti.

Šv. Antano atlidai Krekenavoje

Angelė Pranaitytė

Birželio 17 dieną vyko Šv. Antano atlidai. Bazilikoje buvo iškilminga:

Šv. Antano altorius papuoštas baltais kaspinais, susirinkę daug žmonių, procesija ėjo aplink bažnyčią, nešė vėliavas, giedojo.

Šv. Mišias laikė mūsų parapijos klebono dr. Gedimino Jankūno mokslo draugas, Alytaus Šv. Angelų Sargų parapijos vikaras Vytautas Mazirskas.

Sakė pamokslą apie Šv. Antaną, kad jis tapo ligonių globėju, padeda atrasti pamestus daiktus. Papasakojo, kaip jam pasimeldus į šv. Antaną arsirado raktai.

Komentavo Šv. Evangeliją apie Dievo karalystę, kurią Jėzus palygina „su žmogumi, beriančiu dirvon sėklą ir su garstyčios grūdėliu, kuris, sėjamas dirvon, esti mažiausias iš visų sėklų žemėje, bet pasėtas užauga ir tampa didesnis už visas daržoves, išleidžiančias plačias šakas, taip kad jo pavėsis gali susisukti lizdą padangių sparnuočiai“.

Kunigas yra tarsi sėjėjas, kuris sėja,- tik dievo žodį, ir labai pergyvena, kad ta sėkla neišdygsta žmonių širdyse, neprigyja jų gyvenimuose. Tačiau ateina žmogaus gyvenime laikas, kai jis išgirsta kažkada pasakytus kunigo žodžius ir keičia savo gyvenimą. Kunigo pastangos niekada nebūna veltui.

Po Šv. Mišių abu draugai kunigai mums giedojo giesmes: „Tu esi altorius“,

„Gėlė nežemiška“, „Magnificat“. „Laiminimo malda“, kurią giedodami kunigai laiminio žmones, esančius bazilikoje, skambėjo labai didingai ir jaudinančiai.

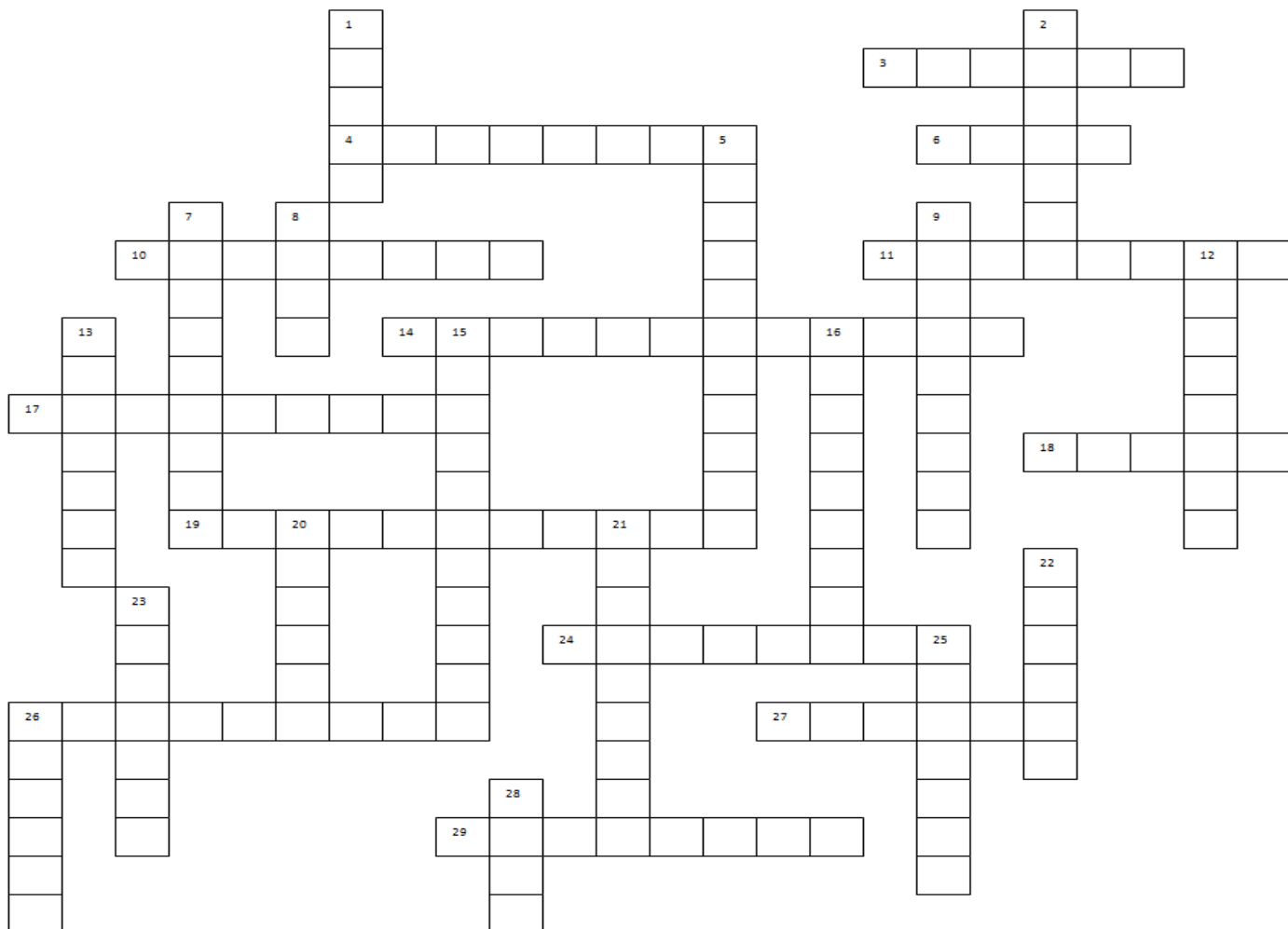
Šventoriuje visi buvo kviečiami prie vaišių stalo, kurį mūsų parapijos geradarės moterys.

Kunigai, Gediminas ir Vytautas, savo gražiais balsais vedė dainas, kiti jiems pritardavo. Švietė saulė, oras buvo gražus, visi džiaugėsi galėdami pabūti kartu, padainuoti ir pabendrauti.

Man šie Šv. Antano atlidai priminė vaikystę. Per Šv. Antano atlidus važiuodavome į bažnyčią, o po atlidų laukdavome svečių. Atvažiuodavo giminės pasveikinti tėtės Antano. Vaišindavosi ir žinoma dainuodavo daug dainų.

Šv. Antanas mūsų giminėje ir kaime buvo gerbiamas. Jeigu kas susirgdavo, ar ištikdavo bėdos, eidavo melstis į Krekenavos bažnyčią prie Šv. Antano paveikslu, paauskodavo. Dar užprašydavo vargonininko, kad po Šv. Mišių pagiedotų giesmę Šv. Antano garbei. Užprašydavo ir Šv. Mišias prašant Šv. Antano užtarimo.

Jaunesnioji karta pamiršo tėvų ir senelių pamaldumo Šv. Antanui tradicijas. Atgaivinkime jas.

Klausimai:

1. Nenuginčijama Dievo tiesa, kuri nereikalauja įrodymų.
2. Šventųjų knygų rinkinys.
3. Dievo sūnaus motina.
4. Šv. Velykų simbolis.
5. Diena, kurią Jėzus prisikėlė iš mirusiųjų.
6. Jėzaus kapas.
7. Popiežiaus valstybė.
8. Sutrumpinimas lotyniškai – Jėzus Kristus Žydų Karalius.
9. Kunigų įžadas nevesti.
10. Dievo namai.
11. Vietovė, kurioje gyveno Marija, Lozorius ir Morta.
12. Šventoji Žemė.
13. Dievas Tėvas, Dievas Sūnus, Dievas Šventoji Dvasia.
14. Savaitės diena, kurią mirė Jėzus Kristus.
15. Bažnytinė bausmė atskirianti iš tikinčiųjų tarpo.
16. Augalas iš kurio buvo padarytas Jėzaus vainikas.
17. Dešimt Dievo įsakymų vienu žodžiu.
18. Kraujo simbolis Šv. Mišių metu
19. Ženklas Dievo malonei gauti.
20. Ievos ir Adomo sūnus, kuris nužudė savo brolių.
21. Religinis mokslas siekiantis susisteminti ir moksliskai pagrįsti.
22. Mažytė popiežiaus kepuraitė.
23. Vaisius sugundęs Ievą.
24. Stalas ant kurio aukojamos Šv. Mišios.
25. Žmogus padėjęs nešti kryžių Jėzui Kristui.
26. Iškilminga Šv. Velykų eisena. (horizontaliai)
26. Pagrindinis Jėzaus Kristaus mokinys. (vertikalčiai)
27. Pirmasis sukurtas žmogus.
28. Valgis kritęs iš dangaus dykumoje žydu tautai.
29. Šventosios dvasios simbolis.

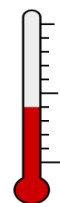
Sveikiname su Gimimo diena Gyvojo rožinio kalbėtojas *Vidutę, Ritą, Jūratę, Aldoną, Angelę, Danutę, Stasę, Emiliją, Anelę*. Linkime Dievo palaimos, ramybės, sveikatos ir gražių laimingų dienų!

2012 metų birželio mėnesio Krekenavos ir Upytės parapijų pajamos

Rinkliavos	Krekenavos, Lt	Upytės, Lt
Tėvo dienos rinkliava	785	279
Sekmadienio rinkliava	788	282
Atlaidų rinkliava	544	-
Šv. Antano atlaidų rinkliava	1292	-
Sutvirtinimo mišių rinkliava	817	134
Kunigų solidarumo fondo rinkliava	364	250

Naujai bazilikos šildymo sistemai surinkta 23 200 Lt. Ačiū! (Reikia 43 000 Lt)

2012 metų liepos mėnesį susituokusieji:

Donatas Kievinas ir Donata Šatinskaitė
Andrius Daugelavičius ir Inga Karošaitė
Antanas Kiškūnas ir Vilima
Adomaitytė
Albertas Balitavičius ir Aušra
Maziliauskaitė
Stéphane Chabot ir Inga
Elzbergaitė
Sveikiname!

2012 metų liepos mėnesį pakrikštytieji:

Girius – Kazimieras
Stalilionis
Vakarė – Kotryna
Stalilionytė
Martyna Sirevičiūtė
Dominyka
Sirevičiūtė
Lukas Kiškūnas

Tajus – Jonas Meškauskas
Edvardas – Jonas Sungaila
Kipras – Jonas Kasparas Barauskas

Lydėkime Jus maldose.

Pamaldų laikas:

Krekenavos Švč. M. Marijos Ėmimo į dangų bazilikoje:

Sekmadeniais ir atlydų dienomis: 10:00, 12:00
 Šiokiadieniais: 18:00

Upytės Šv. Karolio Boromėjaus bažnyčioje:

Sekmadeniais: 10:00

Vadaktėlių Šv. Jono Nepomuko bažnyčioje:

I, III mėn. sekmadienį: 14:00

Rodų koplyčioje:

Paskutinį mėn. sekmadienį: 14:00

Žibartonių koplyčioje:

II mėn. sekmadienį: 14:00

Krekenavos ligoninėje:

Paskutinį mėn. penktadienį: 17:00

Klebonijos raštinėje darbo dienomis galima įsigyti bazilikos suvenyrų ir dievocionalijų, o sekmadieniais ir švenčių metu bazilikos gale.

**2012 metų liepą iškeliavusieji į Amžinybę:
Krekenavos parapijoje:**

Leonas Lukoševičius, 76 m.
 Marijona Krikščiūnienė, 82 m.
 Ona Petraitienė, 92 m.
 Jadvyga Šmigelskienė, 79 m.
 Žilvinas Misevičius, 27 m.
 Petras Gnižinskas, 70 m.

Upytės parapijoje:

Ramūnas Petraitis, 38 m.
 Vytautas Petraitis, 66 m.

Prisiminkime Jus maldose.

Trumpa parapijų informacija:

Klebonas kun. dr. Gediminas Jankūnas
 Altaristas kan. Petras Budriūnas

Klebonijos raštinė - Bažnyčios g. 18, Krekenava, Panevėžio raj.

Tel. +370 620 20989; (45) 59 32 58
 el.paštas: krekenavosbazilika@gmail.com
 sąsk. nr. LT457300010002378753
 įm. kodas 191260418

Darbo valandomis klebonijoje Jus pasitiks referentė Eglė.

Caritas - Akvelina Pogužinskienė,
 tel. (45) 593 282

Gyvojo Rožinio būrelis - Gema Plėštytė,
 tel. (45) 593 226

Religinių spaudinių, žvakių ir kt. dievocionalijų įsigijimui kreiptis -
 Irena Teresė Kvedienė, tel. +370 615 89171

Už procesijų organizavimą atsakinga
 sesuo Loreta, tel. +370 640 56551

Krekenavos vargonininkė - Virginija
 Kavaliauskienė, tel. +370 612 02315

Krekenavos zakristijonas - Gediminas
 Kaspariūnas, tel. +370 688 91390

Marijos legionas - Aldona Juozapaitienė,
 tel. +370 616 05378

Upytės zakristijonas - Juozas Jakubonis,
 tel. (45) 555 537

Upytės Gyvojo Rožinio būrelis ir Caritas -
 Janina Bagdanskienė (45) 555 639

Upytės vargonininkė - Pranutė
 Adomaitienė, tel. (45) 570 616

Laikraštėlį leidžia redakcinė kolegija už parapijiečių aukas. Paremti leidinį galite mesdami aukas į tam skirtą dėžutę bazilikos gale, arba perduodami klebonui. Praėjusį mėnesį suaukota 146,00 Lt., išleista - 249,00 Lt. Kitą numerį numatoma išleisti iki rugpjūčio 11 d.

Laikraštėlio el. pašto adresas: bazilikoslaikrasciui@gmail.com

Dėkome už Jūsų paramą!